

Když Ježíš lámal lidské tradice, lidi to rozčilovalo. Ježíš nezlomil Boží zákony, ale tradice starších. Máme mnoho různých tradic a v posledních letech se objevují nové. Máme třeba tradici, která se nazývá „mláčení sebou o zem“, kdy sebou musíte praštit o zem a věci jsou z vás „vymláčeny“. Pokud půjdete do křesťanského knihkupectví, najdete tam plno knih s různými doktrínami, protože církev není vedena Božím Duchem, ale vydavateli knih. Příštím Božím hnutím bude to, co si vybere vydavatel a co bude chtít prosadit. Lidé čtou všechny tyhle knihy, ale už nečtou Bibli. Když budete číst Bibli, nebudete zmateni různými nesmysly, o kterých se píše, a ještě vám to ušetří peníze. To, jak v církvi volíte je buď „svýma nohama“ nebo „škovou knížkou“. Když se vám něco nelíbí, přestaňte to podporovat svými penězi. Když přijdete do restaurace a nedostanete dobré jídlo, tak už se tam nevrátíte. Pokud přijdu několikrát na místo, kde nebudu nasycen nebo dostanu špatné jídlo nebo špatnou obsluhu, nebudu tak hloupý, abych se tam vracel. Řeknete: „No, ale kam mám jít, když poblíž není nic lepšího?“ Potom máš dvě možnosti – buď zůstaň doma a studuj Boží slovo nebo jdi, obrať někoho, učiň z něho učně a už jste dva. Když nemůžeš najít nikoho, kdo káže pravdu, tak kaž ty a vyučuj někoho. Proč bys měl být pořád jen tím, kdo dostává. Já lidem vždy říkám: „Jestliže se ve tvém okolí nekáže pravda, tak pak jsi misionářem. Začni něco a pokud budete potřebovat pomoc, kontaktujte nás, my vám pomůžeme.“ Mnoho lidí nemá zájem se měnit. Pokud chcete, aby se něco změnilo, přestaňte dávat peníze do něčeho, o čem oni říkají, že jim Bůh řekl, aby vybudovali. Ať oni dávají své peníze, když jim Bůh řekl, aby to vybudovali. Potom se vás samozřejmě budou snažit dostat pod tlak, že musíte dávat. Ale proč bys měl dávat na něco, co tobě Bůh neřekl, abys budoval. To je způsob jak volíte. Prostě přestanete do takových věcí dávat svoje peníze. Nevím, proč je to pro některé lidi tak těžké pochopit. Tedy vlastně vím a řeknu vám proč. Přijedete do nějakého místa a nevíte do jakého sboru jít, protože to tam neznáte. V neděli ráno kolem osmé hodiny ale budete na nohou, protože se probudíte a budete cítit potřebu jít na shromáždění. Budete si říkat, že vás vede Duch Boží, a když se na žádné shromáždění nedostanete, tak se budete celý den cítit špatně. Ted' si musím dát pozor, jak to řeknu, abyste si nemysleli, že jsem proti chození do církve. Jsem pro, ale pouze, když se tam věci dělají správně. Jsem přesvědčen, že náboženský duch je extrémně aktivní každou neděli mezi sedmou a devátou hodinou, protože chce, abyste šli do církve, sedli si tam, vyslechli kázání, šli domů a nic nedělali. Náboženský duch je velice potěšen, když to tak děláte, protože jestliže to tak děláte, namlouváte si, že jste duchovně v pořádku. Ve skutečnosti ale nejste. Jste pouze náboženští. Jakub 1:22 říká: „Podle slova však také jednejte, nebuďte jen posluchači – to byste klamali sami sebe!“ Takže jak sami sebe klamete? Když jste jen posluchači slova a nejednáte podle něj. V dnešní církvi je to většinou nastaveno tak, že jsou z vás dělání posluchači slova a ne ti, co podle něho jednají. Po vás jako členech církve se požaduje, abyste tam v neděli byli včas, vyslechli si kázání, platili desátky, to je vaše práce. Práce kazatele nebo pastora je uzdravovat nemocné, navštěvovat nemocnice, za to je placen. Tak to se nazývá náboženství. V Bibli se nikde nepíše, že by Ježíš někomu zakazoval uzdravovat nemocné. Přesto se často káže: „Nikam nechod', nikoho nemůžeš uzdravovat, ještě nejsi připraven, uděláš chybu, nepředbíhej Boha!“ Boha předběhnout nemůžeš, On tady byl dřív než ty a bude tady taky až umřeš. Tak se nemusíš bát, že bys Ho v něčem předběhl. Nebo se lidé bojí, že udělají při uzdravování chybu. Je zvláštní, že když ji udělají v něčem jiném, tak se hned ohánějí tvrzením, že vše špatné je pro něco dobré. Proč si lidé myslí, že se to dá říct, když udělají chybu kdekoli

jinde, ale na uzdravování se to nevztahuje? Vidíte, kam nás hluboce zakořeněné náboženství dostalo? Já osobně jsem často v neděli v církvi, většinou kážu a pokud nekážu, tak řídím auto. Když se mě lidé někdy zeptají, kde jsem byl minulou neděli na shromáždění, odpovím: „V mém autě. Měl jsem puštěné kázání a chvály.“ A jaká kázání si poslouchal? „Přehrával jsem si svoje kázání, protože se chci v kázání zlepšovat a vždy najdu něco, co bych mohl lépe říct nebo vysvětlit.“ Takže jsem si pouštěl chvály a poslouchal kázání z CD a byl jsem tak nadšený, že jsem byl připraven provést sbírku. ☺

Snažím se vám vysvětlit, že Ježíš dal jen dvě přikázání, ne tři. Miluj Boha z celého svého srdce, mysli, duše a síly a miluj svého bližního jako sám sebe. To znamená chovat se k nim, jak chceš, aby se oni chovali k tobě, čímž je miluješ z celého srdce. Ale už nikde neřekl: „Určitě buď v neděli ve sboru!“ Tím neříkám, abyste nechodili do sboru. Já jen říkám, abyste si nemysleli, že skrze chození do sboru je váš vztah s Bohem v pořádku. Váš vztah s Bohem není v pořádku, dokud neděláte to, co jste se v církvi dozvěděli za předpokladu, že to, co jste se tam dozvěděli, je v Bibli. Ta náboženská se vzala z dob katolictví, kdy nejhorší věcí, kterou jste mohli udělat, bylo nejít na mši a ke zpovědi. A ten duch náboženství je v církvi stále. Reformace nebyla úplnou reformací. Ano, církve se postupem času zčásti zreformovala, ale ne dostatečně. Vezměte si třeba to, odkud se vzalo, že se nedělní shromáždění většinou začínají v jedenáct hodin. Vzalo se to od Martina Luthera, který hodně a rád pil alkohol a v neděli ráno bylo pro něho těžké vstát, protože se vzpamatoval ze sobotního pití. Posunul proto čas bohoslužeb z šesté hodiny na jedenáctou. Dodnes je to považováno za „svatou hodinu“. Nebo třeba výzva přijít po kázání dopředu a přijmout Ježíše. Nic takového před r. 1835 neexistovalo a ani v Novém zákoně nic takového nenajdete. Ježíš nedával lidem výzvu, aby učinili rozhodnutí. On říkal, běžte a činite učedníky, ne pomozte lidem udělat rozhodnutí. Žádné výzvy. Ježíš říkal: „Změň se, změň svůj život, obrať se!“ Když říkal činite pokání, nemyslel tím nějakou proměnu mysli, ale myslel tím, že se promění celý tvůj život. Proto taky Jan Křtitel říkal těm, kteří se chtěli dát pokřtít, aby „nesli ovoce, které ukazuje, že činí pokání“. Jinými slovy řečeno „až uvidím, že se vaše životy změnily, pak budu akceptovat vaše tvrzení, že jste činili pokání.“ Pokání není o tom, že někdo řekne, že se cítí špatně z důvodu hříchu. A tady je ten problém. Většina křesťanů v církvi není znovuzrozena. Většina je jen usvědčených hříšníků, kteří žijí pod usvědčením z hříchu celé roky, ale nikdy se opravdově neobráť. Většina křesťanů si přijde pro modlitbu buď za uzdravení nebo proto, že bojují ve svém životě s hříchem a říkají něco jako: „Já stále zápasím s tím alkoholem a nemůžu ho porazit.“ A já řeknu: „Jo, opravdu? Já jsem tě neviděl, že bys stál u baru a snažil se bojovat, abys nevešel dovnitř a nenapil se.“ Nepít alkohol je volba. Rozumíte? Hřích je volba. Bůh nikdy neposlal člověka do pekla (užívám sice těchto slov, ale víte, co tím myslím, Bůh tam lidi neposílá, ale lidi se tam posílají sami) za něco, s čím si ten člověk nemohl poradit. Takže hřích je volba, je to něco s čím si můžete poradit. Problém většiny lidí však je, že přijdou do církve a uslyší tam, že protože žijí v hříchu, tak půjdou do pekla. Vystraší se a řeknou si, že v pekle skončit nechťejí, a proto vyjdou na výzvu dopředu a vyznají, že přijímají Ježíše do svého života atd. Jenže to je pouze vyznání jejich úst, ale jejich srdce jsou daleko od Boha. Takže jsou opravdu znovuzrozeni? To se uvidí až na jejich životě.

Víte, v začátcích letničního hnutí se učilo o posvěcení úplně něco jiného než dnes. Byly tam dva tábory. V jednom byl Charles Parham, který učil, že když se obrátíš, doslova zabiješ hřích ve svém životě a touhu po něm (to samé učil i J.G.Lake). Takže hřích v tobě umřel a není to tak, že teď se ho postupně zbavuješ, tím, že hřešíš stále méně a méně. Je to prostě tak, že už nehřešíš. Každý den si čteš Bibli, abys našel v čem ještě nejsi jako Ježíš a snažil se v té oblasti napravit, ale to se nejednalo o hřích. Z toho vzniklo probuzení v Asuze. Pak přišel člověk, který se jmenoval William Durham, taktéž kazatel, a dostali se spolu s Parhamem do velkého sporu ohledně posvěcení. Durham totiž učil, že poté, co se obrátíš, se po zbytek

života postupně hříchu zbavuješ a jednoho dne se ti možná podaří už tak moc nehřešit. Tito dva muži se přeli o svá učení otevřeně v novinách, až Parham nakonec řekl: „Ať ten z nás, který učí špatné doktríně, zaplatí životem.“ No a do měsíce Durham z ničeho nic během 24 hodin zemřel na zápal plic. Nechci se pouštět do žádných teologických aspektů ohledně toho co se stalo, jen to uvádím jako fakta. Assemblies of God (Apoštolská církev) přesto přijala Durhamovo učení o posvěcení, protože Parham byl obviněn z nějakého morálního provinění, které se ale nikdy nepotvrdilo. Dokonce člověk, který takto Parhama obvinil, napsal později dopis s omluvou, že si to vymyslel, ale na Parhamově pověsti to už zanechalo negativní stopy a musel ze služby odejít. Od té doby se začal užívat termín „letniční“, aby bylo vidět, že se oddělili od učení Parhama, předtím bylo vše „apoštolské“. Ale vrátím se k tomu, proč to říkám. Hodně lidí se pomodlí modlitbu spasení, stávají se z nich usvědčení hříšníci, ale nikdy nezemřou hříchu a sobě, ale stanou se zraněnými. Jejich srdce je „bodané“ Slovem Božím, ale nikdy neprojdou procesem úplné smrti svému starému já. Dalších 20 let bojují s hříchem a jinými problémy a říkají: „Ale já jsem křesťan, já nemůžu mít démona, mám jen tenhle problém...“ Opravdu? Jestliže jsi měl ten problém jako hříšník a byl způsoben démonem, tak teď když jsi křesťan a stále máš ten problém, tak už to není démon? A ten člověk řekne: „Ne, to už je jen problém.“ Já mu řeknu, ne to je démon. A ten člověk: „Ale křesťan nemůže mít démona.“ No, tak v tom případě nejsi křesťanem. Jedno z toho to musí být. Nějak se musíme propracovat k tomu jak to je ☺ Místo, aby se lidi učilo, jak mají umřít sami sobě, tak se jim obvazují rány a snaží se je napravit. Jenže oni nepotřebují napravit, oni potřebují „umřít“, potřebují umřít hříchu, umřít sami sobě. Lidé nenávidí následky hříchu místo, aby nenáviděli sám hřích. Nechtějí jít do pekla, ale líbí se jim hřešit. Křesťané nemají mít rádi hřích a nenávidět peklo, křesťané mají nenávidět hřích. Nemají nenávidět hříšníky, ale hřích. Často si to pletou a nenávidí hříšníky místo, aby je milovali a chtěli, aby byli osvobozeni.

Ted' si možná řeknete, co to vše, o čem jsem tady mluvil, má společného s uzdravováním. No já doufám, že zatím co to posloucháte, někteří z vás byli uzdraveni, ne fyzicky ale duševně a duchovně, protože si možná někdo z vás uvědomil, že to je jeho problém. Protože Bible říká, že křesťan nehřeší, čímž je myšleno, že nepraktikuje hřích. Lidé říkají, že zápasí s hříchem. Jestliže ale v životě zápasí s hříchem, tak to znamená, že ho praktikují. Musí si uvědomit, že jestli chtějí milovat Boha, musí nenávidět hřích. Je-li v nich láska ke světu, tak láska k Otci v nich není. Bible dokonce říká, že nemusíte dělat ty věci, co dělá svět. Stačí, když se vám ty věci jen líbí, a tím nemilujete Boha. Nemusíte cizoložit. Stačí, když se jen díváte na filmy, které cizoložství ukazují a líbí se vám to a tím máte účast na těch věcech, které oni dělají. Můžete namítnout, že máte Božího Ducha. Ale nezkracujme Jeho celé jméno, nazývá se Duch svatý, takže jestliže máte Ducha svatého, měl by i váš život být svatý. Neříkám tím, že musíte být dokonalí, abyste se mohli modlit za uzdravení. To nemusíte, i Jidáš uzdravoval nemocné, ale nechcete skončit tam, kde on, že?

Být svatý a nehřešit není pro uzdravování nutné. Říkám to proto, že potom co skončíme tento seminář, budete schopni uzdravovat nemocné a já nechci, abyste si mysleli, že když si vás bude Bůh používat, tak že to znamená, že schvaluje vše, co děláte. Abyste si třeba neříkali, že protože si vás Bůh používá, tak mu asi nevadí, že máte hřích. Nebo že to, co jste mysleli, že je hřích, možná ani hřích není. Na základě toho byste si totiž mohli myslet, že je s vámi vše v pořádku. Ukážu vám to na mém příkladě. Před lety, když jsem se službou uzdravování začínal, byl v mém životě hřích. Já jsem o něm věděl, část mé rodiny o tom věděla, nebylo to něco, co bych nějak moc skrýval a lidé byli přesto skrze mě uzdravováni. A tak jsem si začal říkat: „Je to opravdu hřích, co dělám, možná jsem jen příliš náboženský.“ Přitom jsem si byl naprosto jistý, že to hřích je. Nedalo se o tom moc pochybovat. A tak jsem Bohu říkal: „Copak ti na tom nezáleží, lidé jsou skrze mě uzdravováni a přitom je v mém životě hřích?“ Nikdy nezapomenu na to, co mi Bůh odpověděl. Řekl mi, že důvod proč jsou lidé skrze mě

uzdravování, přestože žiji v hříchu, je ten, že Bůh má ty lidi rád, a že to nemá nic společného se mnou Curry Blakem. Já jsem byl prostě jen dostupný a věřil, že ti nemocní budou uzdraveni. Bůh mi řekl: „Mám je rád a s tebou si to vyřídím později.“